

Петко Р. Славейков

Есен

Вятър вей, гори вълнува,
в планината тътен;
вихър по поле върлува,
въздухът подмътен.
Я какви са, виж, над мене
облаци бухлати,
а земята чуй как стене,
как гора се клати.
Веч времето хладно диша,
в къра няма песен,
дъжд плющи, есенна кица,
значи, веч е есен.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4242>]